

nu endelig endt som Fattiglem. Rigtignok vilde han paa ingen Maade selv indrømme det. Af Barmhjærtighed mod ham — og desuden af en vis Ærefrygt for, hvad han selv kaldte sin „Rang“ — havde man nemlig ladet ham blive boende i sit gamle Hjem og lod ham i det Hele den offentlige Understøttelse tilflyde under saa hensynsfulde Former som muligt. Derfor paastod han haardnakket — og troede efterhaanden selv derpaa — at Fattigforstanderen blot godhedsfuldt „forvaltede hans Midler“, og indrømmede i det Højeste, at han stundom modtog frivillige Gaver, som hans Æresfølelse ganske vist krympede sig ved, men som han af Hensyn til sine elskede Børn dog ikke mente at have Ret til helt at afvise.

Blandt dem, der havde holdt sig borte fra Begravelsen, og hvis Fraværelse blev bemærket, var først og fremmest Købmand Villing og hans Kone. De havde ikke turdet udsætte sig for deres „hellige“ Kunders Mishag og var derfor bleven hjemme, skønt det særligt for Hr. Villing ingenlunde havde været let at give Afkald paa en Lejlighed til at repræsentere, være højtidelig, tale bevægede Ord om Døden, Skæbnen, Livets forunderlige Omskiftelser o. s. v. Det vindskibelige Ægtepar havde forøvrigt atter faaet en travl og